

НАЈЛЕПШЕ
★ БАЈКЕ ЗА ★
ЛАКУ НОЋ

Шарл
Перо

Фрулаш из Хамелина

Град Хамелин беше једно лепо и мирно место... све док се једног дана није догодила права најезда пацова, који су запосели све куће. Градоначелник је, у очајању понудио хиљаду дуката ономе ко ослободи град од ове гнусне пошаст.

Дани су пролазили, али нико није успевао да пронађе решење. Једнога дана, појавио се неки непознати младић, висок и мршав, који је са собом носио фрулу скривену испод огртача.

Овај необични момак затражио је да поприча с градоначелником.

„Господине градоначелниче“, обратио му се младић, знам како да вас ослободим пацова. Али ја сам сиромашан и желео бих да знам шта ћете ми дати као награду.“

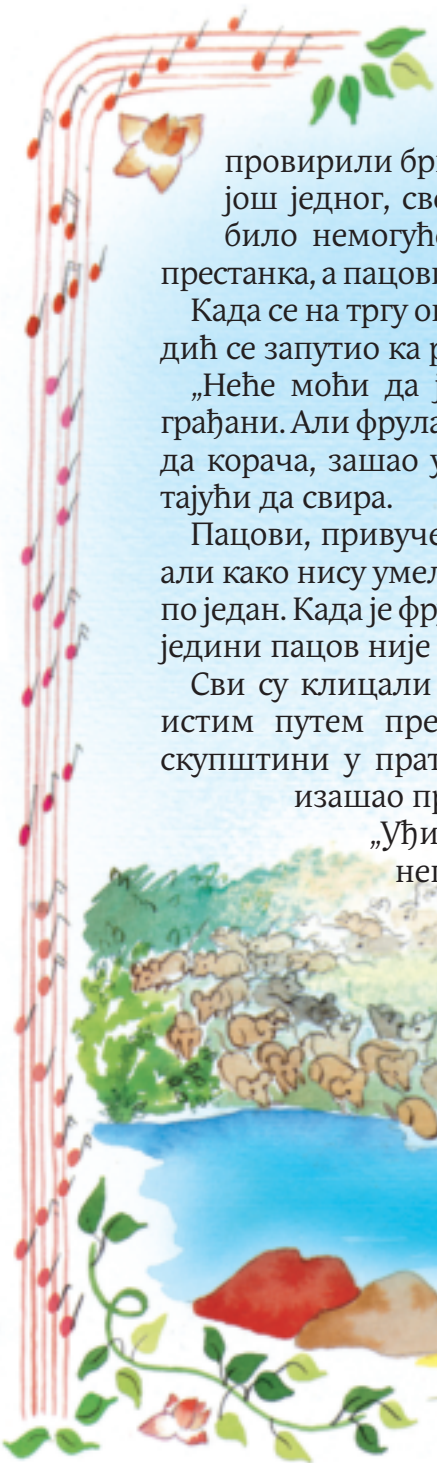
„Понудио сам хиљаду дуката ономе ко пронађе излаз из ове ситуације.“

„Онда у реду. Још пре сумрака, у Хамелину неће остати ни један једини пацов.“

Младић се затим упутио на главни трг, где је на фрули почео да свира омамљујућу мелодију. Када су људи већ почели неповерљиво да га гледају, појавио се један мали пацов, пришао фрулашу и загледао се у њега као омађијан. Ускоро су

провирили бркови још једног пацова, па још једног и још једног, све док их се није скупило толико да је било немогуће избројати их. Фрулаш је свирао без престанка, а пацови се нису ни на часак одмицали од њега.

Када се на тргу окупило на стотине хиљада пацова, младић се запутио ка реци.

„Неће моћи да је пређе! Удавиће се!“, узвикивали су грађани. Али фрулаш је дошао до обале па је, настављајући да корача, зашао у воду до струка, ни на часак не престајући да свира.

Пацови, привучени музиком, пошли су за њим у воду, али како нису умели да пливају, нестајали су у води, један по један. Када је фрулаш стигао до супротне обале, ниједан једини пацов није остао жив.

Сви су клицали у част свог спаситеља, који се вратио истим путем преко реке и онда кренуо ка градској скупштини у пратњи веселе гомиле. Градоначелник је изашао пред врата да га дочека.

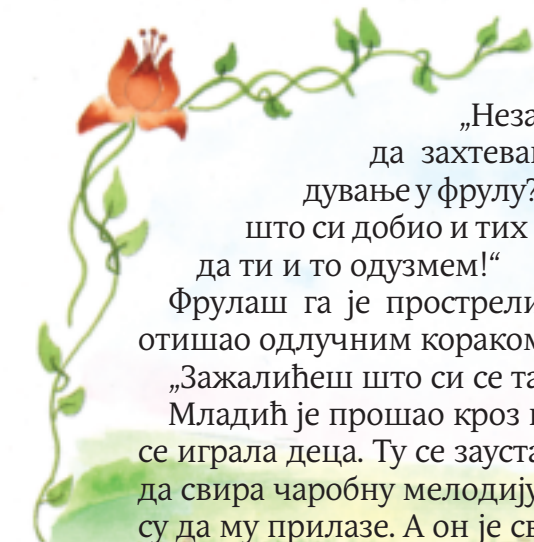
„Уђи, добри човече, да осушиш одећу, те да нешто поједеш и попијеш.“

Чим се наш музичар мало довео у ред, уручили су му једну кожно врећицу. Младић ју је отворио и видео да се у њој налази свега стотину дуката.

„Господине, није тако договорено. Понудили сте ми хиљаду дуката, и ја нећу отићи док ми не дате читаву награду.“

„Незахвалниче! Како се усуђујеш да захтеваш толико новца за обично дување у фрулу? Губи се сместа и буди срећан што си добио и тих сто дуката, јер још није касно да ти и то одузнем!“

Фрулаш га је прострелио гневним погледом, па је отишао одлучним кораком, рекавши:

„Зажалићеш што си се тако понео према мени!“

Младић је прошао кроз град и стигао до парка где су се играла деца. Ту се зауставио, извадио фрулу и почео да свира чаробну мелодију. Сва градска дечица почела су да му прилазе. А он је свирао све док више ниједног детета није било у њиховим кућама.

Онда је фрулаш кренуо да се удаљава од парка, а деца су га пратила. Људи су наслутили шта ће се догодити њиховој деци и почели су да их дозивају, али све беше узалуд. Малишани су, зачарани и омађијани, следили фрулаша, који је ишао према реци.

„Подавиће их у реци!“, престрављено су викали. Али када је дошао до реке, младић је скренуо ка највишем брду.

„Не иду ка реци! Спасени су!“, изнова је повикала маса. Музичар се пео уз брдо у пратњи све деце из Хамелина.

Све? Не! Један хроми дечак
заостајао је за осталима.

Када је фрулаш стигао
до врха брда, одједном
се у земљи отворила
огромна провалија,
у којој су деца иш-
чезла. Онај хроми
дечкић, најзад стига-
вши до врха, видео је
како се та зјапећа пуко-
тина на брду затвара,
прогутавши све његове
другове.

Најдубља жалост завладала је Хамелином и није се чуло ништа осим јецања. Градоначелник није имао другог избора него да побегне, јер су њега сматрали кривим за ову несрећу.

Хромог дечака су сада сви гледали као мало воде на длану, али без обзира на то што су га сви обасипали нежностима и поклонима, и он је био тужан зато што није имао с ким да се игра.

Једног дана попео се на врх брда и сео на траву, све време мислећи на нестале пријатеље. Изненада, приметио је како нешто сија у трави, тачно испред њега.